

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/26/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122337473
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122337473.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: JUDr. G.Z., narodený XX. I. XXXX, Z. XXXX/XXB, XXX X X E., zastúpený JUDr. Michaelom Medviďom, advokátom, Jihlavská 1359/22, 040 11 Košice - mestská časť Západ, IČO: 42 245 672, proti žalovanému: Mgr. L. W., narodený XX. D. XXXX, A. XXXX/X, XXX XX E., právne zastúpený: GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., Kováčska 53, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 730 564, o zaplatenie 171.800,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 25Cb/8/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. mája 2024, č. k. 2Cob/113/2023-239, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „súd druhého stupňa“) prvým výrokom dovolaním napadnutého rozsudku zo dňa 21. mája 2024, č. k. 2Cob/113/2023-239, potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) zo dňa 25. januára 2023, č. k. 25Cb/8/2022-132, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Okresný súd Michalovce svojím rozsudkom zo dňa 25. januára 2023, č. k. 25Cb/8/2022-132, rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd zhrnul obsah žaloby, z ktorej vyplýva, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20. mája 2022 domáhal na žalovanom zaplatenia 171.800,- eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že obchodná spoločnosť BONGIORNO s.r.o., IČO: 36 582 735 (ďalej len „spoločnosť BONGIORNO s.r.o.“) postupne poskytla žalovanému ako jej spoločníkovi v období od 23. mája 2018 do 15. februára 2019 pôžičku v celkovej výške 171.800,- eur. Pohládávka na vrátenie tejto pôžičky bola dňa 24. júla 2019 postúpená na žalobcu, no žalovaným doposiaľ nebola

uhradená. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal neexistenciu uplatnenej pohľadávky, čo dôvodil tým, že strany spoločne podnikali v rokoch 2014 až 2022 vo viacerých obchodných spoločnostiach v postavení spoločníkov, či konateľov spoločností, ktorým poskytovali kapitál z vlastných zdrojov za účelom zabezpečenia plynulosti ich prevádzky. Zároveň žalovaný namietol, že uplatnený nárok je v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka premlčaný. Žalobca nesúhlasil s obranou žalovaného spočívajúcou v premlčaní uplatnenej pohľadávky. Dôvodil, že dĺžka premlčacej doby v posudzovanej veci sa spravuje ustanoveniami § 397 Obchodného zákonníka a nie občiansko-právnymi predpismi.

2.2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 261 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje pôsobnosť Obchodného zákonníka pri úprave záväzkových vzťahov a § 657, § 100, § 101, § 563 Občianskeho zákonníka, upravujúcich zmluvu o pôžičke, premlčanie, určenie splatnosti dlhu a uviedol, že z dôvodu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného najskôr skúmal, či nárok uplatnený žalobcom je premlčaný. Vzhľadom na absenciu písomnej zmluvy o pôžičke, skutkových okolností, kedy, kde a za akých okolností malo dôjsť k uzavretiu predmetnej zmluvy o pôžičke medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, posudzoval súd prvej inštancie, či uplatnený nárok je potrebné podriaďiť pod ustanovenia Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka. Zdôvodnil, že z vyjadrenia žalobcu zo dňa 10. októbra 2022 (č. l. 114 spisu) je zrejmé, že pôžička mala byť poskytnutá žalovanému ako fyzickej osobe na jeho súkromné účely, uvedené tak nezakladá obchodno-záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka a nejde pritom ani o absolútny obchodno-záväzkový vzťah v zmysle § 261 ods. 6. písm. a) Obchodného zákonníka. Preto súd prvej inštancie ústnu zmluvu o pôžičke podľa tvrdení žalobcu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu, čas splatnosti pôžičky medzi zmluvnými stranami nebol dohodnutý, preto 3-ročná premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu. Aplikujúc § 563 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uzavrel, že pri poslednej časti pôžičky, ktorá mala byť poskytnutá dňa 15. februára 2019 (č. l. 9 spisu), právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyzvať žalovaného na zaplatenie tejto časti pohľadávky dňa 16. februára 2019. Žaloba bola žalobcom podaná dňa 20. mája 2022. 3-ročná premlčacia lehota pri poslednej časti pôžičky uplynula dňa 16. februára 2022. Okrem poslednej časti pôžičky došlo k premlčaniu aj jednotlivých skorších častí pôžičky, preto okresný súd uzavrel, že nárok žalobcu na zaplatenie uplatnenej pohľadávky bol v celom rozsahu premlčaný a žalobu bez toho, aby posudzoval samotnú dôvodnosť uplatneného nároku a vykonal stranami navrhnuté dôkazy, zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 21. mája 2024, č. k. 2Cob/113/2023-239, rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 25. januára 2023, č. k. 25Cb/8/2022-132, potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalobcom tvrdené odvolacie dôvody nie sú naplnené, pretože súd prvej inštancie z toho, čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a v nadväznosti na to, správne tak posúdil žalobcom uplatnený nárok a správne aj vo veci rozhodol, ak žalobu zamietol. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá ako vecne správny, keďže dôvodné vznesenie námietky premlčania po márnom uplynutí premlčacej doby vyvoláva ten právny dôsledok, že súd oprávnenej osobe (veriteľovi) premlčané subjektívne právo (nárok) nemôže priznať. Taktiež potvrdil ako vecne správny výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (výrok II.), ktorým žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktoré je povinný uhradiť neúspešný žalobca.

3.2. Aj keď základom rozhodnutia odvolacieho súdu bola aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p., keďže sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto na jeho skutkové a právne závery odkázal, považoval odvolací súd za potrebné na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu uviesť, že pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav a to s poukazom na niektoré rozporné tvrdenia strán, odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca založil dôvodnosť uplatnenej pohľadávky v spore na skutkových

tvrdeniach, že jeho právny predchodca, spoločnosť BONGIORNO s.r.o. uzatvoril so žalovaným ústnou formou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej spoločnosť ako veriteľ požičala žalovanému ako dlžníkovi finančné prostriedky, ktoré mali byť použité na rekonštrukciu bytu, ktoré veriteľovi neboli vrátené. V mene veriteľa pritom konal žalobca ako jeho konateľ. Žalovaný mimo iného založil svoju obranu voči takto uplatnenému nároku na námietke premlčania, teda pre účely žalobcom vymedzeného právneho dôvodu vzniku pohľadávky ich súd prvej inštancie správne považoval za nesporné podľa § 151 ods. 1 C.s.p. Z obsahu spisu pritom nevyplývajú až v odvolacom konaní žalobcom tvrdené skutočnosti, ktoré navyše podľa svojej povahy predstavujú neprípustné novoty podľa § 366 C.s.p.

3.3. Odvolací súd sa nestotožnil ani s dôvodnosťou námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o absencii (platnej) dohody o splatnosti uplatnenej pohľadávky, keďže s poukazom na skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný mal vrátiť pôžičku „onedlho“, čo nepredstavuje určité dojednanie o termíne vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (dôvod neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ splatnosť nebola platne (určite) dohodnutá (ani inak stanovená právnym predpisom alebo určená v rozhodnutí) podľa § 563 Občianskeho zákonníka je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, t. j. hneď ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premlčacej doby nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky. Preto súd prvej inštancie pre účely posúdenia premlčania uplatnenej pohľadávky podľa krajského súdu správne vychádzal z času, keď boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky. Z listinných dôkazov predložených žalobcom pritom vyplýva, že jednotlivé platby v prospech žalovaného boli poskytnuté v období od 6. novembra 2018 do 15. februára 2019, teda veriteľ bol oprávnený požadovať ich vrátenie najneskôr dňa 16. februára 2019, od ktorého okamihu začala plynúť aj premlčacia lehota na ich vrátenie.

3.4. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie, že žalobou uplatnený nárok má občianskoprávnu povahu, teda sa na neho vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že v čase poskytnutia peňažných prostriedkov bol žalovaný spoločníkom veriteľa, no nevyplýva, že by mal status podnikateľa podľa § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalovaný mal v čase poskytnutia finančných prostriedkov postavenie podnikateľa, nemožno ani podľa krajského súdu posudzovať záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako obchodnoprávny podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uvedené platí aj s poukazom na absenciu písomnej dohody podľa § 262 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd dodal, že súčasne v konaní nebolo preukázané, že uvedený záväzkový vzťah spadá pod ustanovenie § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka, keďže žalovaný síce mal postavenie spoločníka spoločnosti, ktorej finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté, no nebolo zároveň preukázané, že ide o vzťah týkajúci sa účasti na spoločnosti, resp. ide o vzťah pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti, čo podmieňuje posudzovanie vzťahu ako obchodnoprávneho. Žalobca uviedol, že poskytnuté finančné prostriedky boli poskytnuté pre žalovaného na rekonštrukciu bytu žalovaného, čo predstavuje exces zo zákonného ustanovenia § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka, čo má za následok, že záväzkový vzťah je nevyhnuté posudzovať ako občianskoprávny, vrátane aplikácie 3-ročnej občianskoprávnej premlčacej lehoty, tak ako to správne posúdil súd prvej inštancie.

Pokiaľ žalobca poukazoval na predžalobnú výzvu zo dňa 6. mája 2022, uskutočnenú prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu, odvolací súd zdôvodnil, že je v nej jednoznačne ako právny dôvod vzniku uplatnenej pohľadávky práve zmluva o pôžičke. Zároveň samotná výzva na úhradu dlhu, pre účely začatia plynutia premlčacej lehoty, nie je právne relevantná.

Krajský súd dodal, že bez ohľadu na vyššie uvedené, ak by sa aj stotožnil s argumentáciou žalobcu, že splatnosť uplatnenej pohľadávky bola dohodnutá, resp. nedošlo k jej premlčaniu, odvolací súd zdôrazňuje, že pri aplikácii 3-ročnej občianskoprávnej premlčacej lehoty je uplatnená pohľadávka žalobcu premlčaná aj s poukazom na ním formulovaný žalobný petit (skutkové tvrdenie žalobcu o okamihu splatnosti, uvedený v žalobe), keďže žalobca uplatnil úrok z omeškania zo sumy 1.800,- eur od 16. marca 2019 (ktorá predstavuje poslednú časť poskytnutých finančných prostriedkov), z čoho vyplýva, že žalobcom bol ustálený okamih jej splatnosti na deň 15. marca 2019, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 5. augusta 2022, teda zjavne až po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty.

3.5. Vo vzťahu k námietkam žalobcu k nevykonaniu navrhovaných dôkazov odvolací súd uviedol, že o

tom, ktoré z navrhnutých dôkazov, ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli, budú vykonané, rozhoduje však súd. Právo strany sporu navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie stranám sporu. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, nebol týmto postupom žalobca vylúčený z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu patrí.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 264 a nasl. spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. mája 2024, č. k. 2Cob/113/2023-239 a jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 25. januára 2023, sp. zn. 25Cb/8/2022, vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalobcovi ako dovolateľovi trovy dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) opakovane uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu súdov oboch inštancií podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v nedostatkoch v procese dokazovania a v nepreskúmateľnosti rozsudku z dôvodu absencie jeho relevantného odôvodnenia.

5.1. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie sa nesprávne, teda podľa názoru žalobcu nedostatočným spôsobom vysporiadali s argumentáciou žalobcu a nevykonaním navrhnutých dôkazov bolo žalobcovi odňaté právo na spravodlivý proces a možnosť konať pred súdom a preukázať svoje tvrdenia.

Vytýka súdu prvej inštancie, že tento už v rámci prvého pojednávania konštatoval premlčanie žalobcom uplatňovaného nároku, s ktorým názorom sa stotožnil aj odvolací súd a dokazovanie považoval za ukončené, pričom žalobcovi nebolo umožnené preukázať jeho tvrdenia a navrhované dôkazy súd nevykonával. Žalobca nemal možnosť náležitým spôsobom preukázať svoje tvrdenia a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, nakoľko sa súd nedostatočne vysporiadal s povahou záväzkového vzťahu medzi účastníkmi. Žalobca má za to, že žalovaný bol v čase poskytnutia finančných prostriedkov spoločníkom obchodnej spoločnosti, jednalo sa o vzťah týkajúci sa účasti na spoločnosti, pri zariaďovaní záležitosti spoločnosti.

Dovolateľ tvrdí, že tým, že žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, nemohol náležitým spôsobom preukázať existenciu absolútneho obchodu. Zároveň, vykonaním ním navrhnutých dôkazov by došlo k objasneniu pojmu „onedlho“, ktorý pojem bol použitý žalobcom vo vzťahu ku vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov, na ktorý sa odvoláva v odôvodnení odvolací súd (bod 34 odôvodnenia).

Žalobca je toho názoru, že v rámci odôvodnenia týmto dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu odvolací súd dostatočne s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti konštatované žalobcom tieto nevysvetlil a podľa názoru žalobcu vykazuje rozsudok znaky arbitrárnosti v takom rozsahu, že sa tým napĺňa vyššie uvedený dovolací dôvod.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že považuje rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny, spravodlivý a zákonný. Z odôvodnenia oboch súdnych rozhodnutí vyplýva podľa žalovaného logická úvaha o posúdení právneho vzťahu ako občianskoprávneho. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, pritom dôsledne rešpektoval základné princípy sporového konania, najmä princíp hospodárnosti, kontradiktórnosti, princíp povinnosti tvrdiť, formálnej pravdy a voľného hodnotenia dôkazov. Navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 447 CSP odmietol dovolanie alternatívne, aby v zmysle ust. § 448 zamietol dovolanie ako nedôvodné a aby žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v

súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu, v nedostatočnosti vykonaného dokazovania, resp. v nesprávnosti hodnotenia vo veci predložených dôkazov.

11. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

12. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

13. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikátúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

14. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca síce formálne vymedzil prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, avšak neuviedol konkrétne v čom táto vada spočíva, t. j. identifikovať konkrétne porušenie procesných pravidiel, ktoré malo mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (vid uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09.). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí.

16. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol skutkovú argumentáciu žalobcu i žalovaného. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí jednoznačne uviedol, že sa stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, v podrobnostiach naň odkázal a na potvrdenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). K posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok (3Obdo/4/2021).

17. Pokiaľ žalobca v rámci svojho dovolania namietal, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s povahou záväzkového vzťahu medzi účastníkmi a dovolateľ má za to, že žalovaný bol v čase poskytnutia finančných prostriedkov spoločníkom obchodnej spoločnosti a jednalo sa o vzťah týkajúci sa účasti na spoločnosti, pri zariaďovaní záležitosti spoločnosti, k uvedenému dovolací súd odkazuje na body 34. a nasl. rozsudku odvolacieho súdu, kde tento podrobne uviedol, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca založil dôvodnosť uplatnenej pohľadávky v spore na skutkových tvrdeniach, že jeho právny predchodca, spoločnosť BONGIORNO s.r.o. uzatvoril so žalovaným ústnou formou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej spoločnosť ako veriteľ požičala žalovanému ako dlžníkovi finančné prostriedky, ktoré mali byť použité na rekonštrukciu bytu, ktoré veriteľovi neboli vrátené. Odvolací súd dostatočne zdôvodnil, že v čase poskytnutia peňažných prostriedkov bol žalovaný spoločníkom veriteľa, no nevyplýva, že by mal status podnikateľa podľa § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, preto nemožno posudzovať záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako obchodnoprávny podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uvedené platí aj s poukazom na absenciu písomnej dohody podľa § 262 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Následne krajský súd zreteľne vysvetlil, že v konaní nebol preukázané, že uvedený záväzkový vzťah spadá pod ustanovenie § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka, keďže žalovaný síce mal postavenie spoločníka spoločnosti, ktorej finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté, no nebolo zároveň preukázané, že ide o vzťah týkajúci sa účasti na spoločnosti, resp. ide o vzťah pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti, čo podmieňuje posudzovanie vzťahu ako obchodnoprávneho. Krajský súd poukázal na tvrdenie žalobcu, že poskytnuté finančné prostriedky boli poskytnuté pre žalovaného na rekonštrukciu bytu žalovaného, pričom krajský súd dostatočne vysvetlil, že uvedené predstavuje excés zo zákonného ustanovenia § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka, čo má za následok, že záväzkový vzťah je nevyhnuté posudzovať ako

občianskoprávny, vrátane aplikácie 3-ročnej občianskoprávnej premlčacej lehoty, tak ako to správne posúdil súd prvej inštancie. Odvolací súd zdôraznil, že z obsahu spisu pritom nevyplyvajú až v odvolacom konaní žalobcom tvrdené skutočnosti a nestotožnil sa ani s dôvodnosťou námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o absencii (platnej) dohody o splatnosti uplatnenej pohľadávky, keďže s poukazom na skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný mal vrátiť pôžičku „onedlho“, toto nepredstavuje určité dojednanie o termíne vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (dôvod neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Svoje závery krajský súd dostatočne vysvetlil so záverom, že pre účely posúdenia premlčania uplatnenej pohľadávky už súd prvej inštancie správne vychádzal z času, keď boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky. Z listinných dôkazov predložených žalobcom pritom vyplýva, že jednotlivé platby v prospech žalovaného boli poskytnuté v období od 6. novembra 2018 do 15. februára 2019, teda veriteľ bol oprávnený požadovať ich vrátenie najneskôr dňa 16. februára 2019, od ktorého okamihu začala plynúť aj premlčacia lehota na ich vrátenie. Dovolací súd prízvukuje, že krajský súd v bodoch 39. a nasl. odôvodnenia svojho rozsudku sám dostatočne zdôraznil, že pre účely ustálenia premlčacej lehoty v spore bolo rozhodujúcim posúdenie právneho režimu záväzkového vzťahu, od ktorého žalobca uplatňuje svoj nárok, pričom dospel k záveru, že uplatnený nárok má občianskoprávnu povahu, teda sa na neho vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Nad rámec uvedeného krajský súd v bode 49. navyše zdôraznil, že bez ohľadu na vyššie uvedené, ak by sa odvolací súd aj stotožnil s argumentáciou žalobcu, že splatnosť uplatnenej pohľadávky bola dohodnutá, odvolací súd zdôrazňuje, že pri aplikácii 3-ročnej občianskoprávnej premlčacej lehoty je uplatnená pohľadávka žalobcu premlčaná aj s poukazom na ním formulovaný žalobný petit (skutkové tvrdenie žalobcu o okamihu splatnosti, uvedený v žalobe), keďže žalobca uplatnil úrok z omeškania zo sumy 1.800,- eur od 16. marca 2019 (ktorá predstavuje poslednú časť poskytnutých finančných prostriedkov), z čoho vyplýva, že žalobcom bol ustálený okamih jej splatnosti na deň 15. marca 2019, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 5. augusta 2022, teda zjavne až po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty.

Dovolací súd na preukázanie správnosti vyššie uvedeného záveru odvolacieho súdu poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu SR, č.k. III. ÚS 738/2025-11 zo dňa 18. decembra 2025, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Ndc/11/2025 zo dňa 28. augusta 2025, kde ústavný súd zdôvodnil, že pre aplikáciu § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka na uvedený spor je nevyhnutné, aby išlo o také vzťahy medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou, ktoré sa týkajú účasti na spoločnosti, alebo o vzťahy zo zmlúv, ktorými sa prevádza podiel spoločníka, alebo o vzťahy medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti. Vzťah a nárok, ktorý je predmetom sporu, vyplýva zo zmluvy o pôžičke, a tento nepatrí medzi vzťahy uvedené v § 261 ods. 6 písm. a) Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd dodáva, že pokiaľ teda súdy dospeli k záveru, že predmetný vzťah zo žalobcom tvrdenej zmluvy o pôžičke je občianskoprávny, a teda premlčaciu lehotu posudzovali podľa Občianskeho zákonníka, je ich záver správny.

17.1. Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie nie je nedostatočné, či dokonca nepreskúmateľné. Nie je v žiadnom prípade možné prisvedčiť dovolateľovi, že by sa súdy oboch inštancií vo svojich rozhodnutiach podrobne nevysporiadali s dokazovaním. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech.

Vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd podľa najvyššieho súdu dostatočne vysvetlil dôvody, pre

ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žalobou uplatňovaného nároku z dôvodu premlčania uplatnenej pohľadávky, a nie je možné súhlasiť s dovolateľom, že by sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s povahou záväzkového vzťahu medzi účastníkmi.

18. Dovolateľ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP namieta i nevykonanie navrhovaných dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov a tvrdí, že žalobcovi nebolo umožnené preukázať jeho tvrdenia a navrhované dôkazy súd nevykonával. Dovolateľ tvrdí, že tým, že žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, nemohol náležitým spôsobom preukázať existenciu absolútneho obchodu. Zároveň, vykonaním ním navrhnutých dôkazov by došlo k objasneniu pojmu „onedlho“, ktorý pojem bol použitý žalobcom vo vzťahu ku vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov.

19. V kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd prioritne uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). Odvolací súd v súdnej veci po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany, skonštatoval, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci. Zreteľne v bode 26. svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobcom tvrdené odvolacie dôvody nie sú naplnené, pretože súd prvej inštancie z toho, čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a v nadväznosti na to správne tak posúdil žalobcom uplatnený nárok a správne aj vo veci rozhodol, ak žalobu zamietol. Následne v bode 50. zhrnul, že podľa ustálenej judikatúry platí, že postup súdu, ktorým nebol vykonaný dôkaz navrhnutý stranou sporu, nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Strany sporu sú totiž povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav vecí, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov, ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli, budú vykonané, rozhoduje však súd. Právo strany sporu navrhovať dôkazy, resp. právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, nemožno zamieňať s rozhodovaním súdu o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie stranám sporu. Už súd prvej inštancie nevykonanie navrhovaného dokazovania riadne a logicky odôvodnil tým, že výsledky dokazovania postačujú na konečné rozhodnutie vo veci samej. S týmito závermi sa odvolací súd plne stotožnil a vysvetlil, že zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. Pripomenul, že strany sporu navrhli výsluch nimi označených svedkov k okolnostiam poskytovania finančných prostriedkov žalobcom pre žalovaného, resp. spoločnosti, kde mali strany majetkovú účasť, avšak nie okolnosti dojednaní pôžičky, resp. jej splatnosti. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať.

19.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že napokon ani sám dovolateľ nijako nekonkretizuje, o ktoré dôkazy išlo, ako týmto malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že tým, že žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že nemohol náležitým spôsobom preukázať existenciu ním tvrdeného absolútneho obchodu, či objasniť význam pojmu „onedlho“, najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa CSP je žalobca povinný už v žalobe uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia, označiť dôkazy a formulovať žalobný návrh (§ 132 CSP), pričom túto základnú povinnosť tvrdenia si však mohol plniť aj počas ďalších fáz konania, najmä vo vyjadreniach, na samotnom pojednávaní či v reakcii na predbežný právny názor súdu. Reflektujúc na uvedené i súdy oboch inštancií zdôvodnili, že práve z vyjadrenia žalobcu zo dňa 10.10.2022 vyplýva, že žalovaný požiadal o pôžičku na

kúpu a rekonštrukciu bytu. Sám žalobca teda tvrdí, že išlo o osobnú potrebu žalovaného, čo je príznačným indikátorom občianskoprávneho vzťahu a čo vylučuje použitie ustanovení o absolútnych (ale aj relatívnych) obchodnoprávných záväzkových vzťahoch. Ani tvrdenie žalobcu, že sa súd nijako nezaoberal otázkou splatnosti pohľadávky, neobstoí, keďže v bode 26. rozsudku okresného súdu sa výslovne uvádza: Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu čas splatnosti pôžičky medzi zmluvnými stranami nebol dohodnutý.“ Aj odvolací súd v bode 35. odôvodnenia uviedol, že sa nestotožňuje s dôvodnosťou námietky žalobcu, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o absencii (platnej) dohody o splatnosti uplatnenej pohľadávky, keďže s poukazom na skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný mal vrátiť pôžičku „onedlho“, toto nepredstavuje určité dojednanie o termíne vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (dôvod neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navyše, krajský súd v bode 49. rozsudku uviedol, že aj v prípade existencie dohodnutej splatnosti by bola pohľadávka žalobcu premlčaná, keďže z jeho vlastnej formulácie žaloby vyplýva, že úrok z omeškania požaduje od 16.03.2019, čo implikuje splatnosť najneskôr 15. 3. 2019 a žaloba bola podaná až 20.05.2022.

20. Dovolací súd uzatvára, že z vyššie uvedenej argumentácie dovolateľa jednoznačne vyplýva nespokojnosť s priebehom dokazovania a závermi súdov nižších inštancií a v žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko každá sporová strana mala primeranú možnosť predložiť svoje návrhy, uplatňujúc svoje práva za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje protistrana. Sporovým stranám bol počas konania vytvorený rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie ich procesných povinností (k tomu viď aj II. ÚS 121/2002).

21. K námietke dovolateľa, že konajúce súdy nezistili skutočný stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, dovolací súd navyše zdôrazňuje, že úlohou súdu v civilnom sporovom konaní nie je zistiť skutočný stav veci (to je úlohou súdu v mimosporových konaniach), ale v sporovom konaní - vyznačujúcim sa zásadou kontradiktórnosti - súd zisťuje skutkový stav z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnených stranami sporu včas (t. j. pri zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania). Uvedenými skutočnosťami je limitované aj dokazovanie v sporovom konaní, pre ktoré v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP platí, že výlučne súd rozhodne, ktoré zo včas stranami sporu navrhnutých dôkazov (keďže návrh na vykonanie dokazovania predstavuje prostriedok procesného útoku a procesnej obrany) vykoná.

21.1. Dovolací súd zároveň konštatuje, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu, alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti opätovne pripomína (rovnako aj 3Obdo/40/2017, 3Obdo/52/2017, 3Obdo/17/2018, 3Obdo/18/2018, 2Obdo/20/2024), že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Žalobca sa pritom domáhal revízie skutkových záverov a iného hodnotenia vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie, čo je vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na povahu dovolacieho konania neprípustné.

22. Možno uzavrieť, že ak žalobca vytýkal súdom nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, potom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná.

24. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa najvyššieho súdu dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.